

JOSEP L. VICIANO AGRAMUNT

HONOR SOCIETAT 2022

Benvingudes i benvinguts, singularment Josep Lluís i Amèlia, benvinguts a est acte entranyable amb què l'Associació Josep Climent compleix la decisió presa per l'assemblea general ordinària d'enguany, que et designava HONOR SOCIETAT 2022, del Centre Excursionista de Castelló. Vull unir-me a esta encertada i merescuda nominació, introduint l'acte amb unes paraules.

Vares ser, Josep Lluís, en la meua infantesa, tot un descobriment. Et recorde encapçalant una singular colla de gent jove que m'era ben familiar, entre altres alguns germans i amics de joventut. Tu hi anaves davant davant: era un dissabte de juliol de 1950 quan, deixant Castelló, enfilàrem el desert de les Palmes, passàrem la nit en una capella abandonada de l'antic monestir de carmelites descalços; i al matí del diumenge férem camí cap al castell de Miravet on passàrem el dia. Jo, que no et coneixia, vaig quedar altament edificat per aquella capacitat que tenies de grimpar per camins escarpats com si tal cosa, i, sobretot, per aquell aire contemplatiu fet del més impenetrable silenci. No podria recordar ni una sola conversa, ni una paraula d'aquella singular excursió. En la pantalla hi podreu endevinar cares ben conegudes.

Estic convençut que, en la soledat d'aquella excursió ocasional, alguna paraula teua, Josep Lluís, acompanyava el sentit d'aquell silenci. I ara em vénen a la memòria tres frases que vaig llegir, de Joan Maragall, en el seu memorable *Elogi de la Paraula*. Conta ell que, en una estada a les muntanyes dels Alps, demanà a una nineta d'una masia, que li digués alguna paraula en la seua llengua, l'occità; i ella, alçant un ditet i assenyalant el cel, digué amb veu de fada: '**lis estels**'...; i a ell, esta frase, en el silenci de la nit, li semblà un misteri de bellesa ... avançant en la immensitat de les muntanyes, la seua colla desorientada, trobaren un pastor, a qui demanen pel camí de tornar al refugi; i el pastor, amb un gest impetèrrit, assenyalant amb una mà vers l'orient, repetia: '**aquella canal**'...; aquella canal era un tall, en la muntanya, per on baixaven les neus foses a la primavera: era 'aquella' canal que li era familiar ... i, quan el dia tombava i el sol entre núvols escampava els seus darrers raigs, li feu exclamar al company del costat: '**mira**'..., és a dir 'contempla quina bellesa, la natura moridora' ...

Tres frases curtes, tres paraules de misteri: **lis estels, aquella canal, mira** ... tres mots, tres paraules, tres frases que posaria en

la ment i en la boca del nostre venerable xerpa. Josep Lluís, tu no parlaves per fora perquè el llenguatge el duies, com una cançó, per dins ... Aquests dies celebràvem la Pentecosta que ens recorda com l'*esperit de Déu omple la terra, i ell que té l'univers a les mans, entén tot llenguatge ...*' El llenguatge admirable de la natura que entenen els poetes i parlen els muntanyencs de soca com tu, germà dels meus dies.

Gràcies perquè tu ens has mostrat el camí del cel (lis estels), els camins entre muntanyes (aquella canal) i ens invites a contemplar la natura que t'enamora (mira). La societat de tot Castelló t'estava en deute, i l'Associació Josep Climent vol convertir-se en llenguatge el seu agraïment.

Comencem l'acte en honor de l'homentjat, i, també, del benemèrit Centre Excursionista de Castelló, amb una miqueta de música. Intentarem posar veus als llargs silenci dels excursionistes de Castelló que han acompanyat, tants anys, els vells camins d'esta terra. Cantarem cançons i cànonns familiars entre muntanyencs, com els nostres itinerants AMUNT en colònies i campaments. Les hem apreses de grups catalans, que abans les havien sentides de grups excursionistes europeus que les cantaven, com en una renovada Pentecosta, cada un d'ells, en les seues pròpies llengües. Te'ls oferim, modestament, amb la flauta de Batiste Porcar, la guitarra de Joan Castany i les veus del nostre cor Pentecosta.

Castelló de la Plana, 16 de juny de 2022